

VOOR U GELEZEN: BIODEBRIDEMENT: A CASE REPORT OF MAGGOT THERAPY FOR LIMB SALVAGE AFTER FOURTH-DEGREE BURNS

Nicholas Namias, MD, J. Esteban Varela, MD, Robin P. Varas, RN, Olga Quintana, RN, C. Gillon Ward, MD.

De goede invloed op wondgenezing en antibacteriële werking van maden is bekend sinds het begin van de 20e eeuw. Madentherapie werd al ingezet bij decubituswonden, ulcus cruris en andere necrotische en slecht genezende wonden. De larven van de vleesvlieg (*Phaenicia sericata*) worden op necrotische wonden geapliceerd en blijven enige tijd in situ.

De casus van dit artikel beschrijft een man van 41 jaar met 9 % 4e graad brandwonden aan beide onderbenen; opgelopen toen zijn schoenen vlam vatten bij een kampvuur. De wonden waren 2 keer geëx-cideerd en bedekt met een auto-transplantaat. Als laatste redmiddel werd de madentherapie ingezet. De larven van de *Phaenicia sericata* werden 4 keer op de wonden aangebracht en gefixeerd met nylon kousen. Per keer bleven de maden 3 dagen in situ. Na de 4e applicatie was de necrose

uit de wond verdwenen en was er veel granulatieweefsel ontstaan. Uiteindelijk waren de wonden grotendeels gesloten en konden de restdefecten worden behandeld middels een zwaailap. Het succes van de therapie met maden is niet alleen te wijten aan het verwijderen van de necrose, maar ook de genezende werking van de stoffen die de larven uitscheiden. De maden werden door de patiënt goed verdragen; hij noemde hen zijn 'vrienden'. Het verplegend personeel vond de therapie in eerste instantie

weerzingwekkend, maar raakten gaandeweg aan de behandeling gewend.

De schrijvers van dit artikel adviseren om deze therapie nader te onderzoeken, omdat de behandeling een bijdrage kan zijn bij moeilijk genezende wonden.

Bron: Journal of Burn Care and Rehabilitation. Volume 21, nr. 3 May/June 2000.

Vertaald en bewerkt door Heleen Westra, WCS bestuurslid brandwonden.

VOOR U GELEZEN: SULPHURIC ACID BURNED WOMEN IN BANGLADESH: A SOCIAL AND MEDICAL PROBLEM

A.Faga, D.Scevola, M.G Mezzetti, S.Scevola. (Italy.)

In de maanden augustus-september 1998 is een Italiaans medisch team, bestaande uit een plastisch chirurg, een anesthesist, een bacterioloog en een psycholoog, afgereisd naar Bangladesh. In samenwerking met een lokale organisatie onderzochten zij verwondingen bij Bangladeshese vrouwen die veroorzaakt waren door zwavelzuur.

Ze maakten een start met de chirurgische behandeling, het organiseren van de lokale faciliteiten en het opleiden van artsen en verpleegkundigen. Het veroorzaken van brandwonden bij vrouwen is al sinds de oudheid een gebruik om te straffen of wraak te nemen. De laatste 10 jaar wordt hier zwavelzuur voor gebruikt; een goedkoop en gemakkelijk aan te schaffen middel. Het zuur wordt vooral in het gezicht gegooid, waar het veel schade aanricht. Jonge vrouwen worden slachtoffer van hun afgewezen 'verloofdes', echtgenotes van hun echtgenoten en mannen (de laatste jaren) van hun zakenpartners. De chemische verbranding geeft 3e graad brandwonden. Deze leiden vaak

tot verminkingen, blindheid en soms ook tot overlijden. Door de verminkingen hebben de slachtoffers weinig kans op werk of een huwelijk.

Een groep van 38 patiënten werd onderzocht: 33 vrouwen van de leeftijd 13-40 jaar en 5 mannen van 22-48 jaar. Bij deze groep waren hevige verminkingen te zien. De auteurs wijten dit aan de sterke werking van het zuur, de neiging van een donkere huid tot het vormen van hypertrofische littekens en de slechte kwaliteit van de eerste hulpverlening en wondbehandeling. De slachtoffers weten meestal niet wat ze moeten doen als ze het zuur over zich heen krijgen; ze spoelen niet met water. Verder zijn de faci-

liteiten van een brandwondencentrum beneden de moderne standaard. Het medische team verbaast zich over het feit dat dit medische en sociale probleem de westerse medici bezig hield, terwijl de bevolking van Bangladesh dit onverschillig liet en het eigenlijk wilden verbergen. Tegenwoordig laten de slachtoffers steeds meer hun stem horen om de aandacht op hun probleem te vestigen.

Bron: Burns, Volume 26, nr. 8, December 2000. Blz. 701-709.

Vertaald en bewerkt door: Heleen Westra, WCS bestuurslid brandwonden.